

видимъ! Въ джеба на моето палто имаше мише гнездо съ 6 малки слѣпички мишчета. Отъ ржкавитѣ на друго палто изкочиха 3 голѣми мишки. Изъ другитѣ джебове — сжщо. Една нова шинела бѣше проедена откъмъ гърба, дето бѣше отворена голѣма дупка, отъ която се подаваше нахално муцуната на една мишка...

„А що бѣше на полето! Богъ да пази! Съ стотици, съ хиляди, съ милиони мишки. На всѣка стѣпка миши гнѣзда. Плодородието презъ годината бѣше отлично, ала гладъ заплашваше селянитѣ. Класоветѣ бѣха отщипани и отнесени въ дупкитѣ. Нѣкжде, до нашествието на мишкитѣ, селянитѣ бѣха пожънали нивитѣ, но снопитѣ още не бѣха дигнати. Когато горкитѣ хора речеха да повдигнатъ нѣкой снопъ, съ стотици мишки се разбѣгваха по разни страни. Това бѣше истинска напасть. Добре, че то не се случва всѣка година, а нарѣдко. Ни бухѣлитѣ, ни вранитѣ, ни коткитѣ, ни другитѣ грабливи животни, които ги изтрѣбватъ съ хиляди, не сж въ състояние да ги свършатъ. Само презъ зимата тѣ измиратъ отъ гладъ и оставатъ толкова, колкото ги виждаме въ обикновена година“.

А защо човѣкътъ е понѣкога безсиленъ да се бори съ тѣзи дребни свои врагове? — Ето защо. Всѣко животно за защита отъ своитѣ врагове и да запази рода си, има нѣкаква сила. У човѣка такава сила е неговия умъ, у лисицата — хитростта, у вълка — жбитѣ, у елена — рогата, у змията — нейната отрова и т. н.

А у мишкитѣ? — У тѣхъ нѣма ни едното, ни другото. Това дребничко, слабо и беззащитно животно се размножава твърде много: женската ражда 6 пжти презъ годината отъ 4 до 8 малки. Следъ 4 месеца малкитѣ мишки сж вече напълно развити и почватъ да се размножаватъ. Така, че въ една само година една мишка може да има деца, внуци, праи правнуци и да отведи едно потомство до 6500 мишки. И ако тази мишка, която се размножава тол-